

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2013

NEKAJ BESED NA ZAČETKU ...

Drage bralke in bralci glasila Čar besede moje,

dobro je premagalo zlo, poštenje je prevladalo nad lažjo, ljubezen je premagala sovraštvo, ... in potem so vsi živeli srečno do konca svojih dni ...

Kdo od nas si ne želi takega konca zgodbe, kjer je vse lepo in prav, kjer so vsi srečni in zadovoljni?

Žal v resničnem življenju pogosto ne uspemo napisati srečnega konca, zgodbe se ne izidejo tako, kot si želimo. In prav zato se radi zatečemo v svet pravljic in v svoji domišljiji uživamo v srečnih koncih.

V letošnjem šolskem letu smo se odločili, da bo pravljica osrednja tema celoletnega šolskega projekta. Zakaj?

Zato da lahko skupaj sanjamo, ustvarjamo, damo prosto pot domišljiji, se učimo življenjskih modrosti in iskanja dobrih rešitev. Da se učimo, da sta za uresničitev pomembnih ciljev potrebna pogum in napor, da veljata resnica in poštenje ter da se laž, hudobija in lenoba ne obrestujejo.

Pri odraščanju naših otrok niso pomembne le dobre ocene, pomembno je znanje in raznovrstne izkušnje, ki si jih pridobijo skozi različne oblike šolskega dela, ob aktivnem in ustvarjalnem preživljanju svojega časa v šoli, ob razvijanju pozitivnih obče človeških vrednot, ki nam jih danes že strašljivo primanjkuje. Pri naših učenkah in učencih se trudimo razvijati zavedanje, da so vrednote, kot so spoštovanje, strpnost in znanje, pomembnejše od hlastanja po materialnih dobrinah. Da je imeti nekoga rad in biti sprejet mnogo večje bogastvo, kot imeti lastnino. Ljudi vedno osrečujejo prijazen in iskren medčloveški odnos, pomoč in solidarnost, pohlep in denar pa te moči nimata.

Če nam bo razvijanje takšnih vrednot uspelo pri naših mladih, seveda skupaj z vami, dragi starši, smo na dobri poti, da bomo lahko tudi v resničnem življenju napisali veliko pravljic s srečnim koncem.

Vsem bralkam in bralcem našega literarnega glasila Čar besede moje želim veliko zabave in užitka ob prebiranju.

Tatjana Vaupotič Zemljč, ravnateljica

Andraž Rajher, 1. b

ZGODBE SO SPET TU!

MOJA SESTRICA STELA

Stela je stara eno leto. Tehta 10 kg in je visoka 77 centimetrov. Ima svetlo rjave lase, temno rjave oči in okrogel obraz. Obležena je v majice, hlače, krila in oblekice. Njena najljubša barva je viljoličasta.

Rada lista knjige, hodi, pleše, se žoga, čofota po vodi in se igra z mano. Najlepša je, ko se smeje. Njena najljubša jed so bučke, obožuje pa tudi banane, piščančje meso in mlečni zdrob. Stela rada raziskuje po stanovanju. Najbolj jo zanimajo računalnik, daljinec in telefon.

Odkar imam sestrico Stelo, mi ni nikoli dolgčas.

Tjan Novak, 3. a

RADA IMAM

Jaz imam rada svojo družino, ker mi nudi varnost in toplino.

Imam skrbna starša, ki me znata vedno razveseliti, potolažiti in spodbujati.

Zelo rada imam tudi svoji sestrici Ivo in Emo, ki mi vedno delata družbo. Skupaj se igramo, ustvarjamo in si med seboj pomagamo.

Za dodatno veselje v družini poskrbi naša psička Dona, ki nam s svojo navihanostjo popestri marsikateri trenutek.

Želim, da bi imeli vsi otroci na svetu srečno družino!

Ana Vidovič, 2. a

SKRIVNOSTNI SLOVAR

(Odlomek iz kriminalke)

Bila je tiha, meglena noč. To tišino je prekinil krik, ki ga je bilo slišati daleč naokoli. Če bi nekdo zares pogledal v temo, bi videl dva v črno oblečena moška, ki vlečeta vrečo. Vreča se je premikala, saj je bil v njej človek. To je bil fant z imenom Žan, ki je takrat mislil, da ne bo nikoli več videl družine. Ko so Žana pripeljali v staro skladišče, je bilo zadnje, česar se je spomnil, udarec po glavi, nato pa tema ...

"Številki 12 in 13 naj prideta pred tablo, prosim," je rekel učitelj.

Iz vseh smeri v učilnici se je slišal vzdih olajšanja. V zadnji klopi so sedeli Sašo, Rok in Filip. Pogovarjali so se, kaj bodo počeli med počitnicami, saj bodo vsi prespali pri Roku.

Ura je minila, kot bi mignil, predelali pa so že vse teme – od klicanja duhov do gledanja filmov. Dogovorili so se, da gredo domov. Kot po navadi so šli mimo starega, zapuščenega skladišča, okoli katerega je bilo spletenih veliko nenavadnih zgodb. Rok, ki je imel hišo nasproti, je rekel: "Veste, da sem včeraj, ko sem šel spat, videl luči v skladišču."

Drugi mu seveda niso verjeli, a je rekel: "Se boste pa sami prepričali, ko pridete k meni!"

Na križišču so se ločili – Rok v eno smer, Sašo in Filip pa v drugo.

"Misliš, da se je Rok samo hecal?" je vprašal Filip.

"Nimam pojma," je rekel Sašo, "Rok po navadi ne laže ... Pravzaprav nikoli ..."

V tišini sta odšla vsak v svoje stanovanje. Filip je o tem razmišljal doma: "Kaj pa če ni lagal? Nekateri znanstveniki pravijo, da paranormalni pojavi obstajajo, drugi da ne. Mogoče pa je res kaj na tem? Kaj pa če je res nekdo tam notri?"

S takimi in podobnimi misli je prebil ves dan. Ko se je spravil spat, si je mislil: "No, jutri je sobota in grem k njemu, da se prepričamo. Za vsak primer ..."

Potem ko se je zbudil, je pojedel zajtrk, se uredil ter hitro odšel do Rokove hiše. Tam je že bil Sašo, ki ga je pozdravil ter ga pripeljal do Roka, ki je bil v svoji sobi. Nekaj trenutkov pozneje, ko so zložili spalne vreče na tla, so se že pogovarjali o tem, kaj bodo počeli. Komaj so čakali na večer, da bi odšli raziskovat staro skladišče. Ko se je znočilo, so si oprtali nahrbtnike, vzeli vsak svojo svetilko ter se primerno oblekli. Ko so prišli k skladišču, je bila že trda tema. Na vratih je bila stara zarjavela veriga s ključavnico, a pod močnim brcanjem so se vrata vendarle vdala. Filip je odšel prvi, takoj za njim pa sta šla še Sašo in Rok.

"To skladišče je sestavljeno iz ene same velike sobe!" je rekel Rok.

"Mislim, da se motiš," je rekel Sašo, saj je videl luč v okencu železnih vrat. Fantje so okamneli. Sašo se je javil, da bo šel prvi. Ko je pogledal skozi okence, je bila na tleh ena sama stvar: knjiga, no, če smo natančni, slovar. Vrata niso kazala nobenih znakov staranja in niso imela ključavnice, le veliko okroglo kljuko. Po kratkem posvetu so jih odprli ter vzeli slovar. Sašo, ki je bil določen za nosača slovarja, je rekel, da je bil veliko lažji, kot je pričakoval. Odprl ga je in v njem je bilo le pet strani, na katerih so bile podčrtane besede: UGRABITEV OTROK SKLADIŠČE in POMOČ. Kar streslo jih je.

Filip je rekel: "Poberimo se od tod!"

Izginili so kot kafra proti vratom. A tam sta stali dve visoki postavi.

"Kam pa kam?" je vprašala prva.

"No, eeeee, morate nas razumeti ... smo le otroci, ... ki smo se igrali raziskovalce ..." so si izmišljevali.

Postavi sta jih ulovili in naposled vrgli skupaj z vrečo v sobo s slovarjem.

"Tale vreča pa se premika!" je ugotovil Sašo po petih minutah tišine, ki so se zdele kot cela večnost.

"Nisem vreča, vi, butci! Sedaj pa me rajši osvobodite, preden se zadušim!" je rekla vreča.

V nekaj trenutkih je iz nje prilezel fant, ki je bil zelo blede.

"No, kako pa bomo sedaj prišli od tu?" je vprašal.

"Meni je ime Žan, če smo že tako zgovorni ... kdo ste pa vi?"

"Filip, Sašo in Rok," so rekli.

"Imate kakšno idejo, kako bi prišli od tod?" je vprašal Žan.

"Imam mobilni telefon, le da je prazen," je rekel Sašo.

"Krasno! Daj mi ga, napolnil ga bom!"

Sašo je nezaupljivo dal Žanu telefon. Človeku, ki ga ne poznaš in mu ne zaupaš, ne daš svoje edine možnosti za pobeg v roke. Žan je nekaj delal z žicami v telefonu ter ga s stikom prižgal. Poklical je 113 ter čakal. Čakal je celo večnost, dokler se mu ni nekdo končno javil. Bil je glas mlade ženske: "Halo, dobili ste 113. Želite, prosim?"

"Ugrabljeni smo! Hitro pošljite policiste v skladišče na Cvetlični ulici 2! Tukaj smo štirje, stražita pa nas dva oborožena moška ..." je hitel Žan.

Ko so se čez nekaj ur zaslišale policijske sirene, so si fantje oddahnili. Medtem ko so se stiskali na policijski postaji, pokriti z odevami ter s skodelicami kakava v rokah, je prišel policijski narednik, s katerim so se pogovarjali po telefonu. Prišel je z mapo v eni roki ter s pisalom v drugi. Mapo je vrغل na mizo ter začel pisati. Rekel je: "No, pa začnimo! Najprej potrebujem vaša imena ..."

Sicer bi vam lahko pisal, kako se je vse to končalo ... A to je že druga zgodba.

Matic Neuvirt, 7. a

Mojca Huzjak, 7. b

VILE ZA MOČ

Danes sem bila v podaljšanem bivanju. Super je bilo. Potem pa sem morala na nemščino. Po mene je prišla mamica in šli sva domov kuhat.

Komaj čakam, da grem na jahanje, ki ga imam v petek! Upam, da bom jahala Valcerja in da me bo imela Živa ali Vanja ali Mojca.

Škoda, da vile ne živijo, ker bi ljudem dajale moč in bi letele visoko do neba. Kako si to želim, joj, kako zelo si to želim!

Nuša Viktorija Arnuš, 3. b

POČITNICE

Ko sem prišla od babice, smo pripravili kovčke in šli smo na avtobus. Vožnja je trajala dvanajst ur. Prispeli smo v Francijo. Ogledali smo si grad Ludvika 14, Eifflov stolp in Slavolok zmage.

Imela sem tudi tri prijateljice, ki jim je bilo ime: Aja, Maja in Nastja. Na Eifflovem stolpu je bil lep razgled. Dan smo preživeli tudi v zabaviščnem parku z Miki Miško, nato pa smo se vsi vmili na avtobus.

Čeprav je bila vožnja naporna, je zelo hitro minila. Bilo mi je zelo všeč!

Jada Kondrič, 3. b

DEVET MOSTOV

Bil je lep sončen dan, ko je Marjanca odšla v trgovino ...

Trgovina je bila zelo daleč – skozi velik, črn gozd, skozi majhen tunelček in čez devet velikih mostov. Vsa vesela je med potjo poslušala žvrgolenje ptic. Pri majhnem tunelu je našla veliko orodja, kot so: kladivo, izvijač in klešče. Predvidevala je, da so tunel prenavljali.

Ko je šla čez prve štiri mostove, je bilo vse zelo živo in polno cvetja. Ko je šla čez naslednje štiri mostove, pa se je pooblačilo. Marjanca je upala, da ne bo dežja. Zadnja mostova sta bila zelo krhka, zato je morala na nekaterih delih zelo paziti.

Prišla je v trgovino in kupila stvari, ki so jih doma potrebovali. Ko je bila že skoraj doma, je srečala moža, ki jo je povabil na sok in piškote. Bil je zelo prijazen in Marjanci je bil všeč.

Bližal se je večer in Marjanca se je poslovila. Čez nekaj časa je ugotovila, da se je izgubila. Začela je jokati in klicati svojega očeta. V tem času je oče ravno nabiral gobe, zato jo je slišal.

Ko sta se našla, sta srečno odšla domov na mamino večerjo.

Staš Tofant, 6. c

LJUBEZEN, KI UBIJA

(Odlomek)

Ko sem se čez nekaj dni zbudil, sem imel vprašanje za zdravnika. Usedel sem se na posteljo in počakal, da je prišel. Ob pol desetih je le prišel v mojo sobo. Hotel sem ga vprašati, a je trdil, da ima pomembnejšo novico zame. Pustil sem mu do besede. Takoj ko mi je začel razlagati, sem vedel, da je nekaj narobe. Čutil sem strah v njegovem glasu. Videl sem, da je upal, da se mi ne bo zmešalo, ko bom slišal to novico. Zdaj je bilo mene strah. Če je bila novica tako grozna, da se mi od nje lahko zmeša, potem je nisem hotel slišati. A je bilo že prepozno.

»Gospod, vaša žena je v bolnici ... Padla je po stopnicah in si zlomila hrbet. Pred nekaj minutami so jo pripeljali z operacije. V sobi 206 je. Prosila je za vas ...«

Nisem mogel verjeti tem besedam.

»Gospod, vaša žena umira ...«

V trenutku sem skočil na noge, a padel na tla. Zdravnik mi je pomagal vstati in skupaj sva odhitela v sobo 206. Odprl sem vrata in jo zagledal. Olga je ležala na svoji postelji in se borila, da bi ostala budna. Vedel sem, da je v hudih bolečinah. Počasi sem se ji približal in ji rekel: »Oprosti, oprosti za vse!«

»Ljubi moj, ne skrbi, vse je tako, kot mora biti. Otroci so živi in zdravi. Pogrešajo te.«

»Oprosti. Moral bi biti z vami vseskozi.«

»Poslušaj me. Nimam več veliko časa. Čutim, kako mi življenje uhaja. Ne pozabi na mene in ne pozabi, da sem te vedno ljubila,« mi je rekla.

»Ne! Ne smeš me zapustiti!«

Videl sem, da ji bo življenje vsak čas ugasnilo, zato sem ji rekel samo še to: »Vedno te bom ljubil!«

Nato sem odkorakal iz sobe. Konec tedna so priredili pogreb. Tam je bila vsa družina. Nekateri so me bili veseli, drugi pa so bili presenečeni, da so zdravniki takšnega psihopata, kot sem jaz, izpustili iz bolnice. Ko je prišel čas za moj govor, nisem storil, kar so storili drugi. Nisem povedal, zakaj sem ljubil Olgo ali kaj ji je uspelo v življenju. Odklašljal sem se in zrecitiral pesem, ki sem ji jo napisal isto noč, ko je umrla.

Naslednje jutro sem sedel na posteljo in počakal na zdravnika. Ko je ta prihitel v mojo sobo, sem ga vprašal: »Ali lahko grem danes na dvorišče, na svež zrak?«

Zdravnik me je presenečeno pogledal, a ker se ni hotel prerekati z mano, je samo prikimal. Preden sem se odpravil na dvorišče, sem napisal pismo otrokom in ga pustil na mizici v sobi. Odkorakal sem skozi hodnik, dol po stopnicah in skozi velika steklena vrata na dvorišče. Bos sem korakal po mehki vlažni travi do tistega majhnega zelenega drevesa. Za trenutek sem opazoval njegovo lepoto, preden sem se ulegel pod njega in čakal. Čakal sem na smrt. Nisem imel več za kaj živeti. Žena mi je umrla pred nekaj dnevi, otrokom pa sem pustil poslovilno pismo.

Ležim in strmim v zelene liste in svetlo modro nebo, ko se zgodi. Brez bolečin. Umrem ...

Nik Osmančević, 8. a

Bastian Jerenko, 4. a

VOJNA

Sonce je skozi zavese rahlo sijalo v sobo. Na postelji so sončni žarki delali meglene vzorce. Tiho sem jih opazoval. Moje oči so begale po svetlečih tokovih sončnih žarkov. Bila je tišina, mir ... Bilo je pravo vojno nasprotje. Preprosto odneslo me je z mislimi.

Takrat sem še bil zelo mlad. V strganem rjavem suknjiču sem se prebijal skozi megleni gozd. Puška v mojem naročju se mi je vsake toliko časa zataknila za veje grmovja. Za mano so se plazili ostali novinci. Tu pa tam sem slišal, da se je kdo spotaknil, kar pa so spremljale številne kletvice. Bili smo zelo blizu postojanki. Vsi smo bili novinci. Vsako leto so novim vojakom pripravili preizkus. Poslali so jih v gozd. Nato so jih iz skrivališč vsake toliko malo prestrašili. Spomnim se, da me je bilo strah. Roke so mi krvavele zaradi ostrega trnja. Srce mi je zelo hitro razbijalo. Najbolj moreča pa je bila tišina. Zaradi megle so se različni zvoki omehčali in potihnili. Tudi videli nismo dosti naprej.

Nato pa je tišino strgal strel. En sam strel. Vsi, ki smo hodili do zdaj v gruči, smo se razbežali. Hitro sem stekel. Nisem vedel, kam sem tekel. Preprosto proč. Proč od megle, proč od drugih, proč od vsega. Kmalu sem ves izmučen padel pred vhod nekega šotora. Nato me je zmanjkalo.

Nato so me preplavili še drugi spomini.

Ko sem bil v vojski že nekaj mesecev, sem spoznal prijatelja. Ime mu je bilo Janko. Skupaj sva vsak teden opazovala prišleke. Sočustvovala sva z njimi. Nekaj mesecev v vojski me je zelo spremenilo. Počutil sem se, kot bi zaklenil čustva. To je bila cena za mojo domovino.

Janko je bil nekaj let starejši. Preden so ga poklicali, se je poročil. Imel je dva otroka. Zalo rad je pripovedoval o njih. Vsak ponedeljek mi je prebral njuno pismo. Bil sem vesel zanj. To veselje je rahlo zapolnilo mojo samoto. Čeprav smo se smeli zelo malo pogovarjati, sem iz gıbov vojakov hitro spoznal, da so nekaj načrtovali. O tem sem vprašal Janka. Sprva se je izmikal, vendar ko sem se razjezil, mi je priznal, da načrtujejo pobeg. Ni mi bilo jasno, zakaj mi tega ni povedal prej. Janko je povesil glavo in mi skesano rekel, da imajo drugi vojaki doma družine, prijatelje. Najprej nisem razumel, kaj je hotel povedati s tem. Nato sem se zavedal, da sem na tem svetu čisto sam. Očeta nisem poznal, mama je umrla pri mojem petem letu. Nato je nekaj časa zame slrbela babica. Že v prvem mesecu v vojski je prišlo pismo, v katerem so mi sporočili, da je tudi ona umrla.

Jada Kondrič, 3. b

Jaka Zelenik, 3. b

Nisem jih izdal, molčal sem. Čeprav si nisem hotel priznati, sem jih razumel. Doma so imeli svoje drage. Koga sem imel jaz? Nikogar!

Leta so minevala, nisem se več spoprijateljil z nikomer. Z ostalimi sem se vedno pogovarjal v kratkih, odsekanih stavkih. V takšnih pogovorih so minevala leta.

Nekega dne so mi sporočili, da bodo organizirali večji napad. Nekateri ljudje so že nekaj dni hodili mimo. Videli smo njihove stopinje. Naši vojaki so vedno hodili v krogu okoli postojanke, te stopinje pa so sekale naše. Zbralo se nas je petdeset. Razdelili so nas v pet skupin. Pomikali smo se med drevesi in iskali znamenja življenja. Stopili smo na jaso. Prepozno smo spoznali, da je bila

past. Čutil sem ognjeno bolečino v nogi in nato še v roki. Padal sem proti tlom. Imel sem še dovolj moči, da sem videl, kako so se drugi vojaki razbežali in me pustili krvavega na jasi.

Preživel sem le, ker so mislili, da sem mrtev. Ko so ogledniki prišli, so me naložili in odpeljali v najbližjo bolnišnico. To so mi povedali, ko sem se zbudil.

Nihče me ni obiskal od takrat. V vseh teh dnevih sem se odločil, da bom opisal svoje življenje.

Moja roka je segla po reviji na omarici. Na prvi strani te revije je bilo osem vrstic brez naslova in podpisa:

*Besen sem nate,
jezen na vse*

*hudobne zagate –
krivec nihče.*

*Žalostne solze
v prazno drsijo,
razočaranju
se prepustijo.*

Špela Pihler, 8. a

Anea Bezjak, 6. c

TOVORNJAČEK

Svoje dni je živel gospod, ki je umiral zaradi bolezni. Imel je hčer z imenom Rozalija. Stara je bila osem let.

Ko je gospodu napočil zadnji dan, je poklical hčer in ji dejal: »Rozalija, napočil je moj zadnji dan, zato ti za spomin ponudim ta tovarnjaček. Naj se prenaša iz roda v rod. Podari ga svojemu sinu!«

Ko je izgovoril zadnjo besedo, je preminil.

Rozalija je zrastle. Postala je prelepa, rdečelasa deklina. Poročila se je z mesarjem iz Ljubljane. Imela sta otroka z imenom Mihec. Ko je dopolnil tri leta, mu je Rozalija dala tovarnjaček. Mihec se je zelo rad igral z njim. Nekega dne se je sosedova mačka igrala in skočila nanj.

Tovarnjaček se je polomil in Mihec je jokal. Potrt je povedal:

*»Moj prelepi tovarnjaček,
zlomil ga je sosedov maček,
zdaj jaz jokam celi dan ...*

*Mačko moj pes prepodi,
avtek škripa, ne brni,
pelje le kilometer ali tri.
Sploh nisem vesel,
da novega bi imel.«*

Tovarnjaček so peljali v popravilnico igrač. Uspeli so ga popraviti. Živeli so srečno, Mihec pa je odrasčal in tovarnjaček se je predajal iz roda v rod. Dokler ga ni neki Mihec iz naslednje generacije zlomil.

Anea Bezjak, 6. c

LJUBEZEN MOJEGA ŽIVLJENJA

Vem!

Najina ljubezen je prepovedana, čustva, ki jih gojiva drug do drugega, so nedovoljena. Rad jo imam! Pravzaprav je edina oseba, ki sem jo kdajkoli ljubil. Ime ji je Rosie. Ljubezen mojega življenja. Sem črnski suženj v Ameriki. Ona je žena mojega gospodarja. Če bi gospodar to vedel, bi me ubil. Tudi njo bi ubil. Tega se najbolj bojim. Nočem, da je zaradi mene kakorkoli oškodovana. Pri njej čutim vse – strast, smisel življenja.

Ko sva se prvič videla in sta se najina pogleda srečala, sem vedel, da je nekaj posebnega. Ko je gospod šel po opravkih, je prišla do mene brez besed. Najine oči so se zblížale. Čutil sem njen topel dih na svojem obrazu. Ustnice so se dotikale. Majhen poljub je prešel v strastnega. Moje roke so se znašle na njenih bolkih. Ona je svoje ovila okoli mojega vratu. Začela sva se ljubiti. Brez težav sem prodril vanjo. Ljubila sva se dolgo časa.

Nato je odšla. Vedel sem, da to ni nič dobrega. Bilo je, kot bi to že počel v prejšnjem življenju. Kot da se je to že dogajalo. Prebliski iz drugega življenja. Ti dogodki so se ponavljali. Vrstili so se drug za drugim. Postal sem odvisen od nje in njene ljubezni. Zdaj si življenja ne morem predstavljati brez nje. Samo za njo še živim. In ona zame.

Njen mož je star, bogat okrutnež. Rad bi ji dal boljše življenje. A je nemogoče. Lahko ji podarim le trenutke, ki jih prebija skupaj.

»Oh! Ljubezen moja večna, samo za tebe še živim.«

Ona mi odgovori: »Ko oči se srečajo, srce močnejše mi razbija. Zaradi tebe pesmi pišem. V moje srcu si samo še ti.«

Jaz pa ji povem: »Ko pogledam te, modre oči ti zažarijo, rdeče ustnice pa oživijo. Mehke tvoje roke primem, te pogledam vdano. Svoja čustva izpovem ti in poljubim te mehko.«

»Najini življenji sta popolnoma različni. Barva najine kože ne dovoljuje ljubezni med nama.«

»Vem,« ji žalostno priznam.

»Ampak svojih čustev ne moreš zadrževati. Hočem tebe! In samo tebe!! Ti si moje misli, moje pesmi, moje sanje, moje vse življenje!«

Danes je bila najhujša noč mojega življenja. Povedala mi je, da se v njenem trebuhu nekaj premika. Takoj sem vedel, da je konec z nama. Njene oči so napolnile kristalne solze. Zakopala se mi je v objem. Stisnil sem jo k sebi in jo poljubil na čelo. Bila je vroča. Bilo jo je strah. Oba sva vedela, da bova umrla. Vedela, da je to najina zadnja noč skupaj. Zbežati nisva mogla. Počutil sem se grozno. Ona je ležala ob meni. Vso noč sva samo ležala. Nobeden od naju ni spal. Mislila sva samo na lepe trenutke najinega življenja.

Zjutraj sem jo pobožal po gladkih laseh. Vedela sva, da je prišel čas ... Z roko v roki sva šla do prepada. Tam sva se še zadnjič spogledala. Nepremično sva zrla drug v drugega. Nato je še zadnjič rekla: »Ljubim te!«

Odgovoril sem ji: »Tudi jaz tebe. Ti si ljubezen mojega življenja!«

In z roko v roki sva skočila v prepad ...

Tajda Drevenšek, 8. a

PREDPASNIK

Nekoč je živel majhen fantič po imenu Miha, star pet let. Blížal se je Mihčev rojstni dan. Mama in oče sta ga povprašala, kaj si želi za svoj šesti rojstni dan.

Miha je imel že od svojega tretjega leta predpasnik, ki ga je vedno zelo ljubil. Ko je mama pekla pecivo, si ga je nadel. Bil je modre barve in na njem so bili rdeči avtomobilčki. Bil je star, umazan, raztrgan in seveda zanj tudi premajhen.

»Mami, moje rojstnodnevno darilo je lahko karkoli.«

»Mihec, saj veš, da je šel tvoj predpasnik že stran, a si ne želiš novega?«

»Da, mami, samo če bi ga šla skupaj iskat in če si ga lahko izberem sam ...«

»Seveda, Mihec, to pa res ni noben problem.«

Naslednje jutro je Mihec zgodaj vstal, se preoblekel in najedel. Mamico je počakal, da je prišla iz službe, potem pa sta se odpravila po nakupih. Ko sta prispela v trgovino s predpasniki, je Mihec stekel k pisanemu predpasniku, modrem kot nebo in pisanem kot mavrica. Postal mu je všeč in mama ga je vprašala, če bi imel takšnega. Mihec ji je odgovoril, da z veseljem.

»Ali ga res želiš? Če ga, potem ga vzemi in greva na blagajno.«

Ko sta prispela domov, si ga je Mihec odnesel v svojo sobo in ga pomeril. Bil je tako vesel, da mu je posvetil kar pesmico:

*»O, dragi moj predpasnik,
kako si lep!
Lepšega še imel nisem ...
Pisan si kot mavrica,
moder kot nebo,*

rumen kot jutranje sonce.

*Nikoli te ne bi dal stran,
ker si tako lep!*

Čuval te bom zmeraj,

nikoli umazan ne boš.«

Predpasnika se je tako razveselil, kot še nikoli nobene igrace. Mami je bila tako navdušena nad njim.

Naslednje jutro, bila je sobota, sta z mamo začela peči torto za njegov rojstni dan. Ob štirih so bili zmenjeni, da pridejo na obisk babi, dedi, teta, stric, sestrični in trije bratrance. Najraje je imel sestrični Taro in Vanesso. Tara je bila stara štirinajst let, Vanessa pa devetnajst. Bili sta starejši od njega in igrali sta se z njim. Ko so prispeli, so mu čestitali za šesti rojstni dan in mu dali darila. Pokazal jim je nov predpasnik in vsi so bili navdušeni. Mihec je zelo rad pekel, zato je pokazal Tari in Vanessi, kako peče. Pomagali sta mu. Predpasnika je bil vesel bolj kot vseh devet daril skupaj. Miha je odraščal in vedno več pekel, predpasnik pa mu je ostal do konca njegovih dni.

Zala Vedernjak, 7. a

Anja Šenkliš, 6. c

OD STRAHOPETCA DO JUNAKA

Bil je v hiši, kjer je preživiljal večino prostega časa. Hiša je bila stara. V njej je bil večkrat s svojim psom, velikim ovčarjem, ki ni poznal usmiljenja. V hiši je večkrat razmišljal o njej. O njenih laseh, očeh in celo njenih polnih rdečih ustnicah, ki jih res ni bilo težko spregledati. Večkrat jo je že hotel ogovoriti, a ni imel poguma. Sploh pa, kaj če ga ne bi slišala ali opazila? Postal bi še večja zguba. Miha, samotar, pametnjakovič pri matematiki, pa še punce ga ne opazijo ...

A Izabela ni bila navadna punca. Bila je najlepše dekle, ki ga je kdajkoli videl. Ko je takole razmišljal, mu je zazvonil mobilni. Klicala ga je mama. Načrtoval je hotel prekiniti, a ga je premamila radovednost.

Kaj hoče njegova mama? Saj se drugače sploh ne zmeni zanj. Kaj je spet naredil narobe?

»Kaj hočeš?« je rekel takoj, ko se je javil.

»Pridi domov!«

Ni bila njegova mama. Bila je mlajša sestra, ki si je sposodila mamin telefon.

»Zakaj,« jo je odsekal, »itak je stanovanje prazno ali pa se stara dva prepirata, kdo bolj potrebuje novi iphone – jaz ali ti?«

Njegova sestra Amadeja, ki je sodila med ljudi, ki so bolj mirne narave, se je razburila: »Imela je prometno. Počivati mora. Ata je v Ameriki. Če bi zadnje dni kaj prišel domov, bi to vedel!«

Prekinil je zvezo, vzel jakno in stekel domov. Živel je v veliki hiši, v lasti staršev, ki so bili najbogatejši prebivalci mesta. Ko je prišel do svoje sobe, ga je na mizi čakalo pismo. Počasi ga je prebral: »Sem v ZDA. Pridno se uči matematiko. Ko bom spet doma, ti bom kupil nov telefon, če boš najboljši pri kontrollki. Pusti mamo, da okreva in poskrbi za Amadejo. TVOJ OČE.«

Pismo ga je razburilo. Vzel je kovček, vanj dal vse, kar je nujno potreboval, še nekaj denarja, in odšel po stopnicah. A s pobegom ni imel velike sreče. Amadeja je čakala pri vhodu, ga zvelkala v najbližji prostor, ki je bila kopalnica, in ga začela zasliševati: »Kaj ti je?«

»Kaj bi mi bilo?«

»Obnašaš se kot frik! Vem. Najboljši prijatelj te je pustil na cedilu, ko je izvedel za Izabelo, ampak zaradi tega se ne skrivaš pred familijo!«

»Preberi, kaj je napisal foter!«

Amadeja je prebrala pismo.

»In?« ga je pogledala.

»Ami, sovražim ga, svet in planet! Itak me zafrkavajo, kot da sem zaklet!«

»Pa kaj boš zdaj naredil?«

»Nič ... Nočem več živeti tako, brez nje življenje lažje bi bilo ...«

»OK, brat, pa bodi strahopetec. Daj, pobegni od doma. Samo verjemi, tako se ne boš dokazal. Samo pokazal boš, da si zguba.«

»Kaj pa naj naredim? Povem Izabeli in se še bolj osmešim? Povem mami pa fotru, kaj si mislim o matematiki in njuni karieri?«

»Zakaj pa ne?! Tvoje življenje ni njuno. Lahko ga spremeniš!«

»Strah me je!«

»Bom ti pa pomagala ...«

Miha je Amadejo močno objel in ji povedal, da je najboljša sestra, kar si jih kdo lahko želi.

Amadeja ga je ukanila, ga prijala za roko in ga odvedla iz hiše, po ulici, na levo. Pri hiši Izabelinih staršev se je ustavila in pozvonila. Izabela je odprla. Amadeja je Miha potisnila naprej, češ da ji mora ta nekaj povedati.

Miha je začel: »Veš, že dolgo si mi vseč, prej ti tega nisem upal povedati ...«

Naslednjega odziva ni nihče pričakoval. Izabela ga je objela in rekla: »Ti meni tudi, samo moje prijateljice pravijo, da mora fant narediti prvi korak, pa sem te pač čakala.«

Srečna Miha in Izabela bi lahko v objemu tičala še nekaj časa, če ju Amadeja ne bi prekinila:

»Golobčka, Miha mora fotru povedat, da naj neha tečnarit.«

Vsi so se zasmejali, Miha pa je vzel telefon in poklical očeta.

»Glej, nočem met nekih tvojih daril, ker sem dober v matematiki. Samo nehaj me podkupovat za vse, kar moram narediti, OK?« je rekel v telefon in takoj za tem prekinil.

Odločil se je, da bo zaupal samo še Amadeji in Izabeli ter da se bo uprl vsakemu podkupovanju.

Klara Vrabl, 7. a

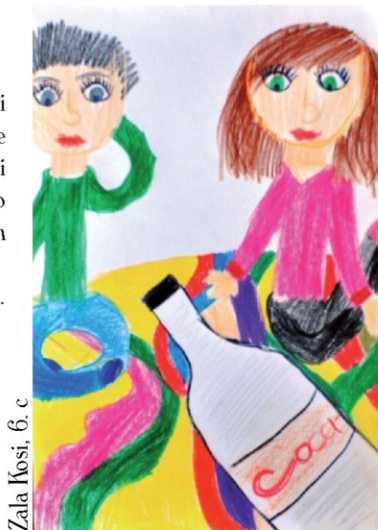

Kaja Žgavc, 7. b

ZALJUBLJEN DO UŠES

Zaljubljen sem v sošolko Ano. Vsak dan jo srečam v šoli in pred njo postanem tako rdeč kot paradižnik, ker mi je tako zelo nerodno. Po drugi strani se Ana ne zmeni zame in mi pravi, da se preveč važim in da se ne bo nikoli zaljubila vame. Ampak jaz ne odneham! Vsak dan pišem pesmi in hočem postati pesnik. Tudi Ani sem napisal pesem in ji jo porinil v omarico. Nisem se podpisal. Pesem se je glasila:

*Veš, Ana, kako zelo te imam rad,
hočem te ob sebi in imel bi te še bolj rad.
Ti se ne zmeniš zame,
a veš kaj, nekoč se boš še kako borila zame!*

Naslednji dan se je govorilo po šoli, da je Ana dobila ljubezensko sporočilo brez podpisa. Vprašala me je, če imam kaj pri tem. Joj, moral sem se zlagati. Rekel sem: »Ne! Kaj pa ti je?« Odrnila je: »Samo vprašam, bednež gnilobasti.«

Tako sem se razjezil, da sem ji odrnil: »Pa daj, nehaj že, Ana.«

»Kaj si preveč vrtel tvoj mišji jeziček, ha, ha,« je nesramno odgovorila.

Ko sem prišel domov, sem poklical najboljšega prijatelja Jureta. Povedal sem mu, da sem bil jaz skrivni pisatelj. On me ni izdal, saj je bil zelo dober prijatelj in sem mu bil hvaličen.

Ta dan sem imel trening iz nogometa. Na poti sem srečal Ano. Dogovorila sva se, da greva skupaj v park. Pri treningu sem tisti dan manjkal. Mamici pa sem se zlagal. V parku sem Ani pojasnil, da vem, kdo je to bil in opisal sem človeka, zelo podobnega sebi. Po resnici ji bom povedal na rojstnem dnevu. Do mojega rojstnega dne je bil še slab teden.

Naslednji dan sem prinesel v šolo vabila ...

No, pa je napočil moj rojstni dan, 13. oktober! Praznoval sem ga ob 14. uri, pri nas doma. Prva igra, ki smo se jo igrali, je bila skrivalnica. Skril sem se z Ano in ji povedal, sem bil to jaz. Ana je bila tiho. Drugi so naju takoj našli.

Jedli smo torto in Jure je predlagal, da bi se šli STEKLENICO RESNICE ...

Na vrsti sem bil jaz in moral sem povedati, da sem zaljubljen v Ano. Ana pa me je zelo presenetila in je odrnila: »Veš kaj, Miha, tudi ti si meni všeč.«

Postala sva par. Minil je rojstni dan. Ano pa sem povabil, naj se mi pridruži naslednji teden v toplicah.

Prišla sva toplice in v enem največjih bazenov sem dobil svoj prvi poljub. Tega ne bom nikoli pozabil.

Lana Kolarič, 6. c

ČARI

Tisti popoldan sem se preselil v šotor. Ja. Postavil sem si šotor, prinesel zalogo hrane in spalno vrečo. Nisem več prenesel pritiska in posmehovanj. Bil sem jezen in brez volje. Zato sem se odmaknil od družbe in pustil sporočila, da ne bi klicali policije. Bil sem ponosen nase. Prebiral sem razne psihološke knjige, za katere sem upal, da mi bodo pomagale. Po nasvetu v knjigi pa sem napisal pesmico, ki naj bi izražala moja čustva:

*»Mi pravijo, da neumen sem,
mi pravijo, da sem premlad,
mi pravijo, da premajhen sem še,
da za ljubezen bi čakal pomlad.*

*A koga brigajo odrasli,
ki še zase nič ne vedo,
ne vedo, zakaj so
in kaj smejo.«*

Staš Vargič, 4. c

Najprej se mi je zdela pesmica neumna, a ko sem jo nekajkrat prebral, se mi je zdela dobra.

Obrnil sem stran tiste psihološke knjige in tam je z odebeljenim tiskom pisalo: ČAR OBREKOVANJA.

Kaj? Čar obrekovanja? Saj obrekovanje sploh nima nobenih čarov. Zasmejal sem se in se zleknil v spalno vrečo. Gledal sem v nebo oziroma v vrh šotora in razmišljal: »Čar obrekovanja, čar obrekovanja ... Bedasto! A če dobro pomislim, ima čar.«

To sem si zelo težko priznal. Ugotovil sem namreč, da če izveš, zaradi česa te obrekujejo, skušaš to popraviti. Pokukal sem iz šotora in opazil, da se že večeri. Mimo mene je priskakljala kobilica in na svet sem začel gledati drugače. Vse je bilo svetlo in posuto z rožami. Videl sem vesele žuželke in travo, ki se je pozibavala v večerni sapici. Počutil sem se prijetno in bolje.

A nisem se še bil pripravljen vrniti domov. V družini, v kateri živim, je težko. Oče je alkoholik in z mamó se ves čas kregata. Če se vmešam, me celo udarita. Ne! Na to še nisem pripravljen. Vrnil sem se v šotor in se spet zleknil v spalno vrečo. Razmišljal sem o čarih obrekovanja.

Vrnil sem se h knjigi, v kateri je bila ta presenetljiva poved. Obrnil sem list in prebral primer, podoben mojemu. Prebral sem tudi rešitev, a sem se je bal. Ja. Bal sem se, da bi po pogovoru s

starši ali po tistem telefonu priletela spet kakšna klofuta ali brca. Naenkrat me je po hrbtu oblił strašen pot. Zaslišal sem šumenje odpadlega jesenskega listja. Obrnil sem se. V senci sem zagledal čudno postavo. Ugasnil sem baterijsko svetilko in nisem se več premikal, celo dihal sem čisto tiho.

»BU!«

Slišal sem glasen krik, ki se ga slišalo vsaj kilometer proč. Srce mi je bilo hitreje, kot se premika gazela. Senca se je premaknila na drugo stran šotoru in zadrğa na šotoru se je odprla ...

Oh, še dobro. Navsezadnje je to bila le moja babica, ki je šla na večerni sprehod. Očitno je prepoznala moj šotor. A čeprav sem bil vesel, da je bila le ona, sem zaihtel in planil v neotlažljivi jok. Vse sem ji povedal in močno me je objela, mi skuštrala lase in me prijala za roko. Tedaj me je prijala še za drugo roko in me odpeljala k sebi domov.

In že naslednji dan sva poklicala tisti TOM TELEFON. Od tedaj živim pri babici, že tri leta. Moram vam povedati, da mi je pred mesecem dni umrl oče. Umrl je zaradi prekomerne količine alkohola. In če imate težavo, podobno moji, ne čakajte predolgo, saj se rešitev ne bo kar prikazala. Treba jo je najti, zato kar začnite z iskanjem!

Zala Šešerko, 7. a

POSTALA SEM SMETIŠČNI MUC

(Odlomek)

Odprla sem svoje velike oči in zagledala dolg bel mačji rep ...

Seveda je bil moj. Oh ne! To niso le sanje, to je resničnost. Legla sem na tla in opazovala oblake na nebu.

Uau! Sonce se je podvojilo! Ne, saj tisto drugo je nekakšna vila.

»Hej, vila, kaj iščeš tukaj?« sem jo vprašala.

Šele nato sem se zavedla, s kom se pravzaprav pogovarjam.

Vila, vila, vila! O, vila preljuba, o, prosim, spremeni me nazaj v človeka! Prosim, prosim, rotim te, spremeni me nazaj!«

»Umiri se«, je mirno rekla, »le ti sama lahko uničiš urok in se spremeniš nazaj.«

»Ampak, ampak, ampak ...«, sem jecljala, »le kako naj to naredim?«

»Hi, hi, hi – ali ne veš? No, pogoj za spremembo je, da te posvojijo,« je rekla, nato pa se je zavrtila in izginila.

Vsa zmedena in pretresena sem stopicala dalje po ulici. Prvič so se mi že dolgo znane ulice zdele tako strašljive in velike. Le h komu naj se zatečem? Saj me ravno prej niti lastna mama ni sprejela k sebi. Postajala sem vedno bolj lačna in lačna. Pri sosednji hiši sem zagledala psa z veliko kostjo na krožniku. Hotela sem je malo pojesti, a sem s tem le zdražila psa, ki se je vame zagnal z vso silo. Za las sem mu ušla, nato pa se vsa izmučena zgrudila na mrzla tla.

Čez kakšno uro je k meni pristopila nenavadna deklca. Oh ne! Pa to je vendar Čudna Čira, moja sošolka, ki jo pri pouku vedno vsi zafrkavajo. Le še ona je manjkala v tem groznem dnevu. O ne! Prijela me bo z njenimi umazanimi rokami! »Na pomoč!« sem mijavkala.

Čira me je nežno objela, jaz pa sem se hotela izpraskati iz njenega objema. Žal mi to ni uspelo. Preveč izmučena sem bila. Izkazalo se je, da Čira le ni tako slabo dekle. Potem ko me je prinesla v svoj skromen dom, me je namreč nahranila, odžejala, okopala pa še božala in igrala se je z mano. Čeprav ni vedela, da jo razumem, mi je povedala, da v svoj domek vsak teden prinese nekaj potepuških živali, jih posvoji ali jim poišče lastnika. Takrat sem spoznala, da sem se vsa leta motila s prepričanjem, da je Čira slabo dekle.

Po kakšnem tednu bivanja pri Čiri so me njeni starši končno dovolili posvojiti. Ko so mi to povedali, se je zgodilo nekaj nenavadnega. Po vilinskih besedah sem se spremenila nazaj v ... raco?!

»Kaj?« sem zagagala, »Vila, zmotila si se!«

»Oprostite,« se je zaslislalo od nekod.

Nato pa sem se končno spremenila v pravo mene. Vame, v punco, v prijateljico, v hčer, v učenko.

Ah, kako lepo je biti človek!

Čira se je čarovnije prestrašila in se mi pričela opravičevati in strahu, da bom jezna, ker me je ugrabila. Jaz pa sem se le zasmejala, jo objela, se ji zahvalila in ji obljubila, da nikoli več ne bom rekla grde besede čez njo. Nato sem stekla domov, objela starše ter jim povedala zgodbo, katere še danes ne verjamejo.

Čeprav sem kot muca preživela veliko slabih trenutkov in čeprav mi tega nihče ne verjame (razen Čire seveda), me je doživetje naučilo, da imajo tudi živali čustva in da je v vsakem človeku nekaj dobrega.

Kaja Petrovič, 5. b

Nuša Gaiser, 7. b

VARNA ANAKONDA

Nekega dne sem se zbudila v čudovito jutro. A moje sanje niso bile tako čudovite, saj sem sanjala, da je prišla v mesto popolnoma varna anakonda. Nato sem pogledala skozi okno in opazila, da vsi ljudje bežijo in kričijo. Istočasno sem opazila tudi zelo žalostno anakondo, ki se je zibala na zibelki v parku. Hitro sem se oblekla in stekla do nje. Ugotovila sem, da je anakonda zelo, zelo, in še enkrat, zelo prijazna in dobrosrčna!

Tako mi je začela pojasnjevati, da se je vsi ljudje bojijo. Nato sem dojela, da je zelo osamljena. Pa sem jo povabila na sladoled. Seveda se mi je pridružila. Ljudje so počasi stopali iz svojih skrivališč in tudi oni so kar hitro došli, da je to popolnoma varna anakonda. In tako smo postali vsi skupaj zelo dobri prijatelji.

Ana Matić, 4. b

Dora Benčević, 8. b

IMELI SMO POČITNICE

Za nami so zimske počitnice, ki mi bodo ostale v lepem spominu. V sredo, ob 10. uri, smo se z mamico, babico in bratom Lukom odpravili na morje v Portorož. Vozili smo se dve uri in pol. Ko smo prispeli v hotel Neptun, smo najprej razložili vse naše stvari. Zatem smo odšli na krajši sprehod ob morju. Naslednji dan smo se odpravili na sedemkilometrski pohod v Piran. Tu smo se pogreli ob vroči čokoladi, nato pa si v Piranu ogledali še alvarij. Večerjali smo v hotelu, vmes pa je začelo snežiti. To je bilo nekaj posebnega, saj na morju ne sneži prav pogosto.

Tretji dan smo pričeli z igranjem kviza Moja Slovenija. Z igro smo se zabavali kar dve uri. Posijalo je sonce, mi pa smo se podali na sprehod do marine v Luciji. Po poti sem nabirala školjke, kamenčke in palmino lubje.

Kar naenkrat pa je bila tu že sobota in čas, da se odpravimo domov. Med potjo smo se ustavili še v Ljubljani, pri moji teti, ki je praznovala rojstni dan. S polnimi trebuščki smo zvečer prispeli na Ptuj. Kot pravijo, te počitnice so bile kratke, vendar sladke!

Ela Černila, 3. a

SMUČARSKI DAN

Pretekli teden so bile počitnice. Dan, ki mi je bil najbolj všeč, je bil, ko sem se šel z očetom smučat.

Tistega jutra sem se zbudil z nasmeškom. Z atom sva pojedla zajtrk in se pripravila na smučanje. Šla sva v avto in se odpeljala na Areh. Pot ni bila dolga.

Ko sva prispela, sva šla takoj smučat. Smučala sva zelo dolgo. Prevozil sem dva kilometra brez padca. Na smučanju sem srečal mojega prijatelja Vasja. Ko naju je zazeblo, sva šla domov.

Imel sem se lepo!

Jaka Zelenik, 5. b

MAČJA

Pozdravljeni!

Sem muc Smetko.

Živim na ulici, ki je zelo majhna.

Sem suhe postave in sive barve.

Živim čisto sam.

Včasih, ko sem lačen, smuknem v sosednjo hišo po zrezek ali ribo. Ko se najem, pa se udobno namestim na klopčci, ki jo najdem na ulici. Po udobnem počitku smuknem iz ulice v mesto Ptuj, da pogledam, kaj se tam dogaja.

Ko se vrnem iz mesta, se lahko igram s kakšnim papirjem, ki leži na tleh. Mojega dneva je kmalu konec, zato se z večerjo, ki sem jo ravnokar ukradel v sosednji hiši, vrnem v svojo škatlo, kjer spim.

Ajda Kolarič, 5. b

POSTAL SEM SIAMSKI MUC

Nekega jutra sem se zbudil, ker sem imel strašne sanje. Sanjal sem, da se spreminjam v mačka. In to se je tudi zgodilo. Pričel mi je rasti rep, roke so se mi pričele spreminjati v tačke in ušesa so se mi podaljšala. Bil sem ves prekrit z dlako. In od takrat sem bil le hišni ljubljencek.

Nekega dne so me pa domači vrgli iz hiše, na cesto. Od takrat sem hodil po mestu, dokler me ni odkrila oskrbnica zavetišča Klara Megla. Peljala me je v zavetišče, z avtom, a se je po poti odločila, da me bo obdržala. Odpeljala me je k sebi domov, mi pripravila posteljico, hrano in nalila vodo. Odpravila se je spat in jaz prav tako. Vesel sem bil, da je tako lepo skrbela zame.

In tako sem bil srečen do konca svojih dni.

Tilen Ciglar, 5. b

GOLDI

Nekega dne, ko sem se zbudila, sem opazila, da nimam več rok, ampak tačke. Ozrla se nazaj in videla, da imam vse svoje telo pokrito z dlakami in da mi raste dolg košat rep.

Ne vem, kako vam naj to opišem!

Saj že mogoče poznate siamskega muca po imenu Goldi. Pred enim tednom sem opazila gospodarje, ki so mi ponujali kosmiče. Še sama nisem vedela, ali jih naj pojem ali ne, a sem se odločila, da jih pojem. Ti kosmiči niso bili tako slabi, saj so imeli okus po jagodah, ki jih obožujem. Začeli so me razvajati z lepimi ovratnicami, z umivanjem, s sušenjem in še z mojo zlato posteljico.

Ko sem šla nekega dne ven na teraso, se je prikazal neki maček, ki je bil siv, rdeč in bel. Vprašala se ga, kako mu je ime in rekel je, da mu je ime Bine ter da je smetiščni maček. Takoj sem se odločila, da ga malo zamotim. Pogovarjala sva se dolgo v noč. Zdani se je in jaz sem že spala na terasi.

A ugotovila sem, da so to bile samo sanje ...

Ines Lah, 5. b

KAKO SEM PRIŠLA NA SVET

Na moje rojstvo sta se starša pripravljala tako, da sta preurejala stanovanje, pripravljala oblačila in opremo za dojenčka, skrbela za svoje zdravje in prebrala veliko knjig o vzgoji in negi otrok. Mama je obiskovala materinsko šolo. Tam se je naučila osnovnih stvari o negi novorojenčka in vsega o poteku poroda, dojenju in skrbi za svoje zdravje.

Mama je bila zelo zdrava nosečnica. Moje rojstvo je bilo za moja starša najsrečnejši dogodek. Ati je bil prisoten ob mojem rojstvu. Bil je zelo ponosen in srečen. Kot dojenčica sem bila živahna in dobrovoljna. Najraje sem zaspala v naročju. Mama me je dojila petnajst mesecev. Ko sem starša vprašala o zanimivem dogodku iz časa, ko

sem bila še dojenčica, sta mi opisala naslednji dogodek ...

Stara sem bila okrog leto in pol. Starša sta se odločila, da me bosta po večernem crkljanju pustila v otroški posteljici, da se uspavam sama. Ko sem po nekaj minutah klicanja naenkrat utihnila, se je mami to zdelo sumljivo. Malo je še vztrajala, nato pa odšla pogledat, kaj se dogaja. Našla me je, kako stojim ob ograjici v postelji, čisto gola. Tiho sem bila, ker sem imela opravka s slačenjem pižame in plenic. Tako je obveljala moja, saj sta mi starša spet namenila vso svojo pozornost.

Martina Farič, 3. b

PRAVLJICA O FILOZOFU FIŽOLU

Nekoč, predavnimi časi, je na vrtu živel kdo drug kot ... Filozof Fižol. Ni si ga ravno lahko predstavljati, ampak lahko vam povem, da je imel filozofsko nabrit obraz. Pisal se je Fižol, njegovo ime pa je bilo Filozof, saj je ves čas samo filozofiral in razglabljal o negi fižola in osvajanju punc.

Ko se je nekega dne sprehajal po ulici, mu je takoj za prvim ovinkom pomežiknila študentka Čedna Čičerika, ki se je ravno odpravljala s fakultete. Filozofu je skoraj zastal dih, tako je bila lepa. Imela je čudovito kožo, lepo je bila nališpana, najlepše pa je bilo, da je bila popolnoma brez zob. Take lepotice še svoj živi dan ni videl. Imel je že veliko punc, ki so pa imele zobe, zato se je pri poljubljanju kakšen njihovih zob zapčil v filozofov nos in to je grozljivo bolelo. Čedna Čičerika pa je bila drugačna. Zato je takoj stopil do nje in jo zaprosil za roko.

A takoj ko jo je zaprosil, je prednjo stopil Poreden Paradižnik. Filozofa Fižola je zgrabil za vrat in ga zabrisal v cestno svetilko. Filozof ni ničesar razumel. »To je moj fant,« je z nežnim, a nekoliko otožnim glasom izdavila Čedna Čičerika.

»Kaj? Kako lahko imaš tega smrduha za fanta?!« je bil ogorčen Filozof.

»Komu ti praviš smrduh?!« je zabrundal Porednež. Čičerika je vsa v solzah, a brez besed, stekla stran. Tudi Filozof in Porednež sta šla vsak po svoje in tako se je dan končal.

Naslednje jutro se je Filozof zbudil ves poten od nočne more, ki ga je tlačila. Sanjal je, da je mirno spal na vrtu, naenkrat pa ga je pograbila gromozanska roka. Niti zadihal ni, že je bil na krožniku. »Oh, groza,« je pomislil, medtem ko je bil napičen na zloščeni srebrni vilici, ki mu je mečkala kravato. Hotel si je izmisliti načrt, kako bi pobegnil, a se ni mogel spomniti ničesar zares pametnega. »Pa saj si vendar Filozof Fižol! Gotovo si boš nekaj izmislil,« je razmišljal, a ni šlo. Pred njim so se odprla gromozanska usta in ... Zbudil se je. »Uh, kakšna sreča,« si je mislil. »Danes bom osvojil Čičeriko ali pa jaz nisem Filozof Fižol,« si je še rekel.

Odločno je odkorakal proti mestu, nato do fakultete in naravnost v predavalnico z rumenimi vrati. Ko je vstopil, si je poravnal kravato in uradno sfilozofiral: »Čičerika, preljuba moja brezzoba! Že dolgo nazaj sem ti hotel to povedati, a me je bilo beljakovinsko sram! Teža se zrnsko sramujem. Zato ti bom to odzelenjavil kar v obraz! Ti preljuba moja brezzoba Čičerika, kje si bila, ko sem te klical, v žalosti svoji pronicar, ukrasti te hotel je tisti smrduh, doma ima polno muh. Si sploh že kdaj bila pri njem, jaz sem! In povem ti, svetujem, pusti ga, poroči se z mano in dobila boš polno ljubezni, ki jo bova nosila s sabo! Zato, prosim te, Čiča, privoli in odpusti tistega mrliča!«

To je Čičeriko tako ganilo, da je brezzobo pristavila: »Oh, ti moj preljubi Filozof, saj vem, da ti pomenim največ, a to je za mene že preveč!«

»Oprosti,« je še izdavila in se pognala iz predavalnice točno na stranišče, kjer se je stročnično zjokala in jokala je še dolgo, dolgo, dokler se ni v svojih solzah utopila.

Ko jo je Filozof našel, ga je skoraj zadela kap, a kaj je mogel, če je ni bilo več med živimi. Zato jo je nesel na vrt, na katerem so se od takrat naprej fižoli ženili samo s čičerikami in z nikomer drugim.

Kaj pa je bilo s Filozofom, pa ne vem, menda se je poročil s tisto Čičino sestro Čenčo, s katero sta srečno živela do konca svojih dni. Poredni Paradižnik pa ... Kaj pa vem ...

Jerca Feguš, 5. c

ZVEZDOGLED IN SONCE

(Moderna pravljica)

Neke noči je zvezdogled opazoval zvezde. Njegove, že malo zaspane oči so pogledovale v črno nebo, posuto z zvezdami. Zagledal je tudi svojo staro prijateljico Luno, ki mu je vsako noč vračala prijetne poglede in nasmejan obraz. Ampak ta večer je bilo drugače. Zato jo je zvezdogled vprašal: »Kaj pa je narobe, Luna?«

»Kaj je narobe? Poglej na svojo desno,« mu je odvrnila Luna.

Zvezdogled je začudeno pogledal na desno stran neba. Groza! Na nebu je bilo Sonce! Z zvezdami je igralo karte.

Zvezdogled je zgroženo zaklical: »Sonce, kaj pa vendar počneš?! Noč je. Se ti je zmešalo?!«

Sonce pa mu je odvrnilo: »Ne, čisto v redu sem. Samo ne zdi se mi prav, da Luna lahko vedno bedi.«

»Jaz že ne bedim. Podnevi spim kot top,« je zgroženo rekla Luna.

»Ne laži, Luna. Vedno te vidim, kako kukaš skozi oblake. Zato je na nebu vedno vsaj en oblak, ki ga ti prosiš, da te zakrije. Ja, ja, ne boš se kar tako izmazala,« je odvrnilo Sonce.

Luna pa je protestirala: »Sonce, kako si drzneš lagati o meni? Sebe poglej – ponoči, ko vsi spijo, bediš. To bom povedala tvoji mami! Še dvesto milijard let nisi dopolnilo

pa že skačesh ponoči naokrog, ko bi moralo spati.«

Tako sta se Sonce in Luna prepirala še naslednjih deset let, mogoče sto, tisoč ali milijon, mogoče celo milijardo, dokler ni Sonce izginito v črni luknji, za Luno pa žal ne vem.

Jerca Feguš, 5. c

Danaja Ficjan, 4. b

ŽIVALI IZ GOZDA

V gozdu, blizu Rusije, živi pet živali, ki so zelo posebne. Njihova največja posebnost je seveda ta, da znajo govoriti. Imajo pa še več posebnosti, kot na primer: znajo čarati, znajo napovedati, kaj se bo zgodilo v prihodnosti, ...Vseh skupaj je pet. To so: veverica Marta, volk Jože, medved Branko, lisica Jožica in lisjak Anton.

Nekoga dne pa so dobili sporočilo od župana bika, da se lahko udeležijo dirke. Veverico Marto, ki je bila zelo radovedna, je mučilo, kdaj se tekma začne in v kateri disciplini se bo tekmovalo. Župan bik je radovedno Marto umiril in ji razložil potek tekme.

Naslednji dan je bik prišel do ostalih živali in jim povedal naslednje: »Tekma se bo odvijala na gozdni stezi, vozili boste terenska vozila, in tisti, ki bo zmagal, bo za nagrado dobil potovanje v neznan ...«

Nato je še vprašal, ali se živali strinjajo s potekom in pravili tekme. Vse živali so se strinjale.

Dan pred tekmo je bilo zelo napeto. Vsi nastopajoči so imeli tremo, vendar so vsak zase po tihem upali na zmago. Ko so se zjutraj splazili iz svojih brlogov, so skočili vsak v svoje hlače, si nadeli čelade in pozajtrkovali močan, a vendar zdrav zajtrk – ZOO MCDONALDS.

Na startu so jih pričakali konkurenčni psi, haskiji, ki so se postavljali in važili pred vsemi nastopajočimi. Če je kdo prišel mimo, so ga ošvrknili z ledeno modrimi hladnimi očmi.

Tekma se je pričela. Sodnik jazbec je ustrelil v zrak. Vsi nastopajoči so se pogнали v divjo in vrtolomno vožnjo. Navijači so navijali in spodbujali vse dirkajoče, najbolj pa pse haskije. Sodnik jazbec je bil prav po jazbečevu nepošten, saj je navijal samo za haskije, ki so že vodili.

Potem se je pa medved razjezil in tako močno speljal avto, da je haskije prehitel. Haskiji so se pričeli zaletavati v njih, ampak medved se je tako zaletel nazaj, da so Sibirci padli s proge. Medved je prvi pripeljal v cilj. Haskiji so bili zelo jezni in medvedu niso privoščili zmage. A zmaga je bila poštena!

Veverica, lisjak, lisica, medved in volk so se srečni vrnili v gozd, si zgradili nov dom ter bili ponosni sami na sebe. Haskiji pa so jezni odšli domov, v Sibirijo, kjer še danes najraje živijo.

Ruben Rebernak, 6. c

Eva Peklar, 1. a

VESELA DRUŠČINA NA POTOVANJU OKROG SVETA

Nekoč, pred davnimi, davnimi časi sta na velikem drevesu živelata metuljček Timi in pajkcec Piki. Ker se med seboj nista najbolje razumela, sta se velikokrat stepla in pajkcec Piki je želel pojesti Timija. Toda Timi je bil hiter kot strela, zato mu je zlahka pobegnil. To se je dogajalo vsak dan, dokler ni nekega poletnega jutra počilo. Timi in Piki sta vstala hitro, saj nista vedela, kaj se je zgodilo. Ker ju je bilo strah, sta se držala tesno skupaj. Pogledala sta na tla, a tam ni bilo ničesar. Preiskala sta celo drevo, a na en kotiček sta pozabila.

Odšla sta pogledat pod krošnjo, kjer sta imela skrivališče pred drugimi nepovabljenimi gosti. Zelo počasi sta se približala in pogledala vanj. Ko sta v skrivališče pomolila svoji glavi, je spet počilo, kot malo poprej. Ugotovila sta, da je pok povzročila velika sova, ki je čepela v njenem skrivališču. Rekla sta ji, da naj se ju ne boji, saj sta zelo prijazna do neznancev, razen v primeru, ko se morata braniti.

Sova se jima je predstavila. Povedala jima je, da je sova po imenu Snežka, to ime pa je dobila zato, ker je bila bela kot sneg. Piku in Timiju se ni zdelo tako, saj je bila vsa siva in umazana. Naposled pa jo je Timi vprašal: »Zakaj pa ti je ime Snežka, če si vsa umazana in siva?«

Snežka je začela jokati in vsa žalostna pripovedovala Pikiju in Timiju, kaj se je zgodilo. Povedala jima je, da sta njena starša umrla pri nevarnem letu podnevi. Zaslepilo ju je močno sonce, padla sta na tla in tam umrla. Zaihtela je: »Prepuščena sem sama sebi, tavam od drevesa do drevesa, umazana sem, takšna, kot me vidva sedaj vidita ...«

Timi in Piki sta ji dovolila, da se umije v njenem skrivališču, tako da ji bo spet pristajalo ime Snežka. Vsi veseli so se novi prijatelji zabavali, vendar jim je kmalu postalo dolgčas.

Nekega večera je med večerjo vprašal Piki: »Zakaj ne bi potovali okrog sveta in se malo zabavali?« Nad njegovim predlogom sta bila Timi in Snežka zelo navdušena. Podali so se na dolgo pot. Potovali so pod kolesjem avtobusov, avtomobilov, tovornjakov, včasih pa pod vlakom, a ta je bil zanje prehitel. Na poti okoli sveta so doživeli veliko lepih in poučnih dogodivščin, včasih pa tudi kakšno manj prijetno. Na potovanju so videli velika morja, jezera, reke, nebotičnike, mesta, ljudi, gorovja, gozdove, puščave, najbolj jim je bilo vroče v Sahari. Najbolj so jim bile všeč ptičje krmilnice, saj so se lahko v njih najedli, če je še kaj ostalo in v njih so lahko tudi prenočili.

A eno dogodivščino si bodo zapomnili za vse življenje. Snežka, Timi in Piki so si poiskali prenočišče v skrivališču, kjer so po naključju srečali pajkico Tetko, metuljčico Metko in čuka Črta. Ker se je Piki zaljubil v pajkico Tetko, Timi v metuljčico Metko in Snežka v čuka Črta, se niso želeli več ločiti. Zato so se odločili, da ostanejo skupaj. Skupaj so odpotovali nazaj domov. Tam so si poiskali drevo, v katerem sta prej živelata Piki in Timi. Skupaj so se igrali in počeli vse mogoče in tako jim ni bil nikoli dolgčas ...

VILA 1

(Alternativni zaključek pripovedke Janeza Trdine)

Petrovič je pokleknil pred drevo in ga prosil: »Drevo, lepo in krasno kot vila, ki jo ljubim. Zaščitnik vil. Prosim te, pusti nama ljubezen. Pošten sem po srcu, tako kot je tvoja edina varovanka, ki je ostala pri tebi. Najbolj zvesta ti je. Ljubezen je nekaj, česar ne moreš zanikati, spregledati, pozabiti. Je lepa stvar. Z njo ni nič narobe. Prosim, dovoli nama, naj bova srečna.«

Petrovič je sklonil glavo in molil. Zapihal je močan veter, zvončki so glasno zacingljali in lesketajoč, bleščeč prah se je spustil na Petroviča.

»Tvoja želja je uresničena. Dovolim ti ljubezen z mojo varovanko. Če vaju bo narava počastila z otrokom, mi ga prinesita, da ga blagoslovim. Živi srečno, pogumni Petrovič!« so bile besede, ki jih je vilinsko drevo izgovorilo.

Petrovič se je vrnil k svoji ljubljeni. Še vedno je spala. Nežno jo je zbudil. Vila se je ustrašila in se komaj zadržala, da ga ni ustrelila v srce. Objel jo je in srčno poljubil. Povedal ji je vse o vilinskem drevesu. Bila je tako vesela, da je poletela. Od takrat sta bila ves čas skupaj. Nikoli se nista poročila. Prstan na roki jima ni pomenil veliko. Vedela sta, da se imata rada. Prstan ne dokaže ničesar. Petrovič se je še zmeraj boril proti Turkom in ni zanemarjal ljudstva. A vseeno je več časa posvečal svoji vili. Še posebej, ko je izvedel, da pod srcem nosi otroka.

Čez lep čas mu je vila rodila dva prečudovita otroka. Deklico in dečka. Poimenovala sta ju Luna in Mesec. Že ob rojstvu sta ju starša dala blagosloviti drevesu. Bila sta prelestna otroka.

Luna je bila prijazna in mirna deklita, a tudi zelo pametna. Zнала je peti, skoraj lepše kakor mama. Imela je svilene, zlate, lesketajoče kodre, ki so se ji spuščali vse do bokov. Ni jih spenjala. Mama jih je česala in okrasila s cvetjem. Imela je tudi mlečno kožo, ki se je ob mesečini bleščala. Mama ji je stkala dolgo belo tančico, v katero se je oblačila. Prek pasu jo je imela zoženo z usnjenim pasom. Na hrbtu so ji rasla mala, prozorna krilca. Mami je dostikrat pomagala zdraviti očeta, ko se je ranil v boju. Svojega očeta je zelo spoštovala.

Mesec pa je bil bolj po očetu. Bil je pogumen in spreten. Hitro se je učil novih stvari. Oče ga je kdaj pa kdaj vzel s sabo v boj, saj je bil deček premeten in močan. Tudi hiter je bil kot puščica. Imel je kratke, razmršene lase. Bili so temnejši kot sestrični. Za svoja leta je bil velik. Hitro je prerasel mamo in očeta. Tudi njegova koža se je svetlikala v mesečini. Oblečen je bil v belo srajco in prav tako bele hlače, ki so mu segale do kolen. Hodil je bos. A vseeno nikoli ni imel odrgnjenih kolen ali stopal. Tudi njemu so rasla krila, a njegova so bila mogočna, skoraj nevidna.

Tudi ko sta njuna starša umrla, sta svet branila pred krutostjo in zlom. Ohranjala sta zgodbo o svojih starših. Še vedno sta živela v njunih srcih. Ljudi sta učila ljubiti, zaupati, premagati strah, upati, verjeti.

Dokler ne bomo izgubili upanja in bomo verjeli, bo vse dobro!

Julija Menoni, 7. c

VILA 2

(Alternativni zaključek pripovedke Janeza Trdine)

Petrovič počaka, da se vila zbudi ...

Ko se vila zbudi, Petrovič previdno stopi izza grma in vpraša: "Kdo si?"

Vila se počasi obrne in nenadoma vpraša: "Kako si me našel?"

"Sledil sem ti, sedaj pa ti odgovori na moje vprašanje," reče Petrovič.

"Vila sem."

Petrovič odgovori: "Se mi je zdelo, vila. Nekaj ti moram povedati ... Ljubim te, odkar sem te prvič videl in rad bi, da se poročiš z mano."

"Z veseljem, vendar mi zakon to preperečuje," žalostno odgovori vila.

"Ali se lahko temu zakonu kako odpoveš?" vpraša Petrovič.

"Ne, nobenemu zakonu se ne moremo odpovedati," reče vila.

"Lahko pa živiva kot prijatelja," veselo reče vila.

Petrovič je bil zadovoljen že s tem, da je lahko vsaj nekaj časa preživel z vilo, zato je veselo pritrdil.

Imela sta zelo lep preostanek življenja. Skupaj sta se zabavala in preživljala pustolovščine.

Kaj pa več, morda se tam, v Gorjancih, še zdaj skriva kakšna vila.

David Vuk, 7. c

Niko Rakuš, 7. b

VILA 3

(Alternativni zaključek pripovedke Janeza Trdine)

Vila se predrami, skoči kvišku in zagleda Petroviča. Tik preden ga skoraj ustreli v srce, se ustavi in zastrni vanj.

"Kako naj ga ubijem, ko pa ga ljubim?" se obupano vpraša.

Odloči se zbežati. Iztrga se iz Petrovičevega objema in steče, kolikor hitro more. V upanju, da bo lahko živela brez njega in se delala, kakor da tega junaka ni nikoli spoznala. A se je hudo uštela. Petrovič gre za njo in ji med potjo na ves glas kriči, kako rad jo ima. Delček te nesrečne vile se razveseli, saj tudi ona Petroviča ljubi. A kaj ji to pomaga, ko pa ne sme ljubiti, ko pa ji je to

prepovedano. Ubogo bitje se ustavi in bridko zajoče. Petrovič jo zaskrbljeno vpraša: "Kaj je narobe, ljuba moja?"

"Vse je narobe," mu ta odgovori, "še najbolj pa to, da ti ljubezen vračam."

"Pa kaj je s tem narobe?" jo Petrovič začudeno povpraša.

Takrat se vila malce razjezi. Kot da ne ve! O, pa ve! Seveda ve, saj potem takoj nadaljuje: "Proč pojdeva! Če bom imel tebe, ne bom nikogar pogrešal!"

Vila ga pogleda in se zamisli. Bi bila zmožna pobegniti z njim? Tam v daljnih deželah, kjer je ne bi nihče spoznal, je tudi nihče ne bi obsojal. Sicer pa tako ali tako ni nikoli ničesar naredila zase. Ves čas se je samo skrivala.

Vila nazadnje privoli in tako se oba odpravita v kraje daleč proč. Petroviča iščejo, a ga ne bodo nikoli našli. On pa nikogar ne pogreša, saj ima ob sebi ljubljeno osebo.

Erleta Berisha, 7. c

VILA 4

(Alternativni zaključek pripovedke Janeza Trdine)

Petrovič je vili sledil vse do lipe, kjer se je ulegla in zaspala. Nekaj časa jo je opazoval, nato pa jo je poljubil. Vila se je predramila, se ustrašila in ustrelila Petroviča. Na srečo ga ni zadela v srce.

Ko je videla, kaj je storila, je hotela ustreliti še sebe. V tistem hipu pa se je fantič oglasil in jo prosil, naj tega ne stori. Vila se je razveselila, da je Petrovič še živ. Takoj je na pomoč poklicala glavno vilo. Povedala ji je, da fantiča ljubi in da bi dala vse na svetu, če bi se lahko z njim poročila. Glavna vila ji je dejala, da se mora odpovedati vilinskemu življenju. Vila je soglašala, saj si je res močno želela postati fantičeva žena.

V tistem hipu, ko so vili izginila krila, je izginila tudi Petrovičeva rana. Čez tri dni sta se poročila. Na svatbo sta povabila tudi vse vile, ki pa so na veselje prijateljice veselo zaplesale z ostalimi svati. Tako sta vila in Petrovič živela srečno, vse do konca svojih dni.

Dona Ferš, 7. c

VILA 5

(Alternativni zaključek pripovedke Janeza Trdine)

Ko se je prelepa vila šla kopat, je šel Petrovič za njo. Zelo sta bila srečna. Imela sta se rada. Vila je od takrat vedno pomagala vsakomur, ki se je poškodoval, malo ali zelo. Petroviču je rodila otroka – deklco z lesketajočimi se zlatimi lasmi,

malo nad levim očesom pa ji je rasel lep srebren koder las. To je imela po mami ...

Jaz sem pa slišal, da na Gorjancih nekdo lepo poje. Kaj pa vem – morda so to vile, ki so se iz daljnih krajev domov na Gorjance vrnile?

Urban Brenčič, 7. c

MOJE SREČANJE Z VILO

Ko sem bila majhna, sem verjela v vile. Vsi so govorili, da ne obstajajo. A jaz se nisem dala pregovoriti. Brala sem pravljico, ki je govorila, da vile živijo v gozdovih. Jaz sem takrat živela blizu gozda, zato sem mislila, da živijo tudi v našem gozdu. Šla sem raziskovat ...

Zjutraj sem se ob zarji odpravila v gozd. Tam ni bilo nič posebnega. Bila sem žalostna in razočarana. Odpravila sem se domov. Mama me je vprašala, kje sem bila. Odgovorila sem ji, da v gozdu. Bila je jezna, ker je nisem seznanila z mojim odhodom. Vendar sem si zadala nalogo, da še poskusim svojo srečo in poiščem vilo.

Ob večerni zarji sem se spet odpravila v gozd. Tam je nekaj prifrfotalo mimo mene.

Kaj je to?

Bila sem začudena! Nastavila sem roko. Nanjo je priletela drobna vila. Bila sem srečna. Končno!

Hitro sem stekla domov. Staršem sem vse povedala. Čudno so me gledali in niso mi verjeli. Rekla sem, da lahko to dokazem.

Drugi dan smo se zvečer s starši odpravili v gozd. Čakali smo, a vile ni bilo. Bila sem žalostna, a čez nekaj časa je na mojo roko sedla vila. Starši so se začudili in mi končno verjeli. Drugi teden so me obiskali novinarji in o meni zapisali članek o srečanju z vilo. Postala sem slavna!

Tiana Kramberger, 4. a

IGRA Z VILAMI

V našem gozdu živijo vile. Spoznala sem jih, vendar tega nisem nikomur povedala. Večkrat smo se skupaj igrale in si nagajale. Vesela sem bila, da so se sploh igrale z mano, ampak vseeno jih je bilo malce strah človeške družbe. Igrale smo se skrivalnice, slepe miši in lovile smo se. Bile so prijazne in vljudne. Veliko stvari se niso mogle igrati, ker so imele zelo dolge obleke. Imele so tudi visoke pete in pri lovljenju je ena celo padla.

Potem smo šle na travnik. Vile so si spletle vence in ena ga je spletla tudi meni. Zelo smo se zabavale in dan je hitro minil. Ko je bila ura osem zvečer, smo se poslovile in odšla sem domov. Po mojem odhodu so se

vile še same igrale, nato pa so se odpravile v svoje krošnje dreves in sladko zaspale.

Lahko noč, vile!

Iva Vidovič, 4. a

Maruša Podbreznik, 7. b

IGRALA SEM SE Z VILAMI

Nekega dne, ko so odšli vsi nedeljski obiski, mi je bilo zelo dolgčas. Nisem vedela, s čim in s kom naj se igram. Sedla sem na gugalnico in naenkrat so proti meni začele hoditi deklice. Imele so dolge zlato-rumene lase, prozorna krila, belo obleko in bele čevljičke ter bleščečo paličico. Prisedle so k meni, me vprašale, kako mi je ime in zakaj sem žalostna. Rekla sem, da nisem žalostna, ampak da mi je dolgčas. Predlagale so, da bi se lahko skupaj igrale. Takoj sem rekla ja.

Lovile smo se, se skrivale in igrale s punčkami. Imela sem se zelo lepo, nato pa so vile naenkrat izginile in v pozdrav govorile: „Ko boš žalostna, bomo prišle.“

Po tem srečanju sem se odpravila spat. Legla sem v posteljo in zaspala. Sanjala sem o vilah, s katerimi sem se danes igrala. Upam, da me kmalu spet obiščejo.

Manja Dokl, 4. a

NOVICA: VESOLJEC PRI NAS

Vesoljski krožnik je strmoglavil v Sloveniji v ptujskem ljudskem vrtu. Prvi so ga opazili otroci, ki so se igrali. Takoj so poklicali policijo. Ko je policija videla leteči krožnik, je takoj obvestila radio. Čez eno uro je za leteči krožnik vedel ves planet.

Na Ptuj so s helikopterji, z avtomobili in tudi peš pridrveli novinarji, znanstveniki, radovedneži in učenci Osnovne šole Ljudski vrt. Vsi so napeto čakali, kaj se bo zgodilo, ko se bodo odprla vrata.

Končno je ven prišel vesoljec. Imel je zeleno telo, jajčasto glavo, dvoje oči, dolg vrat in svetleči trebuh. V rokah je imel nekaj podobnega pištoli. Eden naših policistov je vprašal, kateri jezik govori. Vesoljec je rekel: „Fttrefdudopedigpopoli.“

Nismo ga razumeli. Očitno pa je on razumel nas, ker nam je dal slušalke za prevajanje,

kot jih je imel sam, nato pa rekel: „Pozdravljeni, sem vesoljec Albert. Prihajam iz galaksije Strela. Živim na desetkotnem planetu Čolok. Govorim jezik popoli. Na našem planetu imamo leteča vozila, pomanjševalno pištolo, pištolo za hrano in tako naprej ... Živimo v hišah z obliko teles. Pri nas je zdaj leto pet milijard. Igramo športe: tuk, pobik, čank, luk in še veliko drugih. Na našem planetu je ena sama država in nobenega predsednika. Jemo hrano, ki je vi ne poznate!“

Toliko za zdaj o Albertu. Vzrok strmoglavljenja je pokvarjen motor. Natančnejše odgovore pa boste dobili v naslednji številki ...

Matija Berden Strelec, 4. c

REKLAMA: KREMA ZA IZPADANJE LAS

(Revolucionarno odkritje)

Po dolgoletnih raziskavah znanstvenikov na inštitutu so odkrili kremo za izpadanje las. Ta krema pri vsakodnevni uporabi povzroči izpadanje las do konca življenja.

Modni dodatki, kot so: klobuki, trakovi, gumice za spenjanje las, podaljški, ... so odveč.

Ne potrebujete šampona in uslug frizerja, kar bo dobro vplivalo na vašo denarnico.

Ko greste na zabavo, ples, piknik, otvoritev modne revije in podobno, ne boste več zapravljali časa za urejanje pričesk.

Naše stranke so nad našimi proizvodi navdušene.

Če vam zraste kakšen lasek, vam kupnino vrnemo.

Cena je zelo ugodna, plačilo pa vam nudimo tudi na obroke.

Lisa Elisabeth Strouken, 4. c

NOVICA: IZGUBLJENO JAJCE VELIKEGA ZMAJA

Včeraj, ko je zmajevka prišla do svojega gnezda, v njem več ni bilo jajca, ki ga je valila.

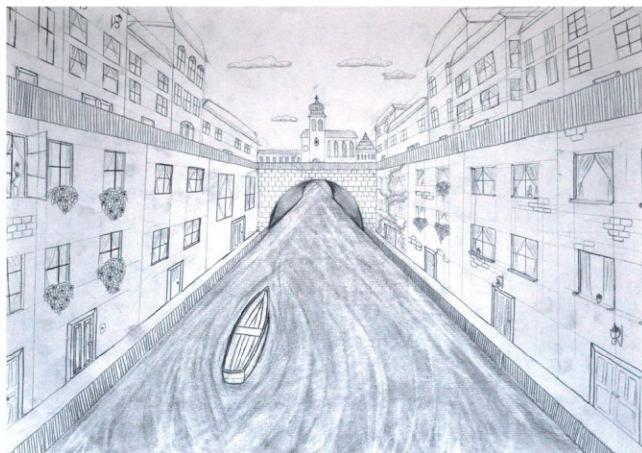
Jajce se je odkotalilo do ceste.

Ob cesti so ga našli ljudje, ki so se ustavili, ker so videli nekaj velikega in nenavadnega. Bilo je ogromno jajce. Vzeli so ga s seboj, domov.

Ko so jajce dali na toplo, je lupina počila in iz nje je pogledal mali zmaj. Zelo so se prestrašili in niso vedeli, kaj bi storili. Zmaja so odnesli na mesto ob cesti, kjer so ga našli. Ravno tisti trenutek je prišla njegova mama, ki ga je bila zelo vesela.

Mama ni več zapustila gnezda brez mladiča.

Nik Kaisersberger, 4. c

Nuša Vučinič, 9. a

IN TUDI PESMICE SO ZNOVA TU!

ČAROBNA RADIRKA

Čarobna radirka je radirka,
ki zbríše čisto vse,
kadar se beseda z napačno črko začne,
kadar po listu barve razsujejo se,
čarobna radirka pobriše čisto vse.

Čarobna radirka tudi v torbi ne miruje,
ampak ves čas po moji torbi
sem ter tja poskakuje,

iz peresnice v skrivni predal skoči
in meni skrbi povzroči,
s svinčnikom prijatelja sta
in se rada družita.

Čarobna radirka šampionka v nagajanju je,
v torbi na vragolije nagovarja čisto vse!

Ja, to je moja radirka.

Naj Pivec, 4. c

ČIRIBIRI IN IŠI

Čiribiri 1, 2, 3,
celi svet se mi smeji.
Cel dan skrivam se v hiši,
zraven mene je še Iši.

Iši nekaj zasliši:
kukavico, lepo ptico,
ki prepeva dan na dan,
da nihče ne bo zaspan.

Zunaj na drevesu je panj,
vanj čebelice letijo
in si zabavo priredijo.

Iši reče adijo,
čebele več ne letijo,
nato pride še Tijo
in tudi on reče adijo.

Ana Štolekar, 4. c

Nina Mulec in Zala Šoškič, 4. a

ČAROVNICA

Tam na oni strani mesta
je čarovnica doma,
vsak dan v svoji hiški
čudne pesmice mrmra.

Šele včeraj je izpit iz čaranja
uspešno naredila,
zato dovolj izkušenj
si ni še pridobila.

Coprati začela je veselo,
okrog nje pa
se vse veselo
je vrtelo.

Sosed Jaka šel je v trgovino,
namesto prodajalke
zagledal je veliko vino.

Teta Meta šla je po frizuro,
a namesto nje
na glavo dobila je glazuro.

Metulji krila so zgubili
in jih zajcem podarili.

Le kako rešila
bo težavo
in narobe svet
v prejšnjega vrnila?

Upam, da ji bo uspelo
in za pomoč bo prosila
coprnico Špelo.

Gaja Plohl, 4. c

ČAROBNI RAJ

Čarobni raj je pravi kraj,
kjer čarovniki izmišljajo si marsikaj.

Če želel bi biti čarovnik tudi ti,
se brž obleci in poišči ta kraj,
ki reče se mu čarobni raj.

Tam se mešajo napoji,
eni beli, drugi črni,
tretji sivi in srebrni.

Čira čara reci zdaj,
da odpre se ti čarobni raj.

Lan Trafela, 4. c

Barbara Kokol, 4. c

ADIJO, TETA ZIMA

Teta Zima!
Kaj se dogaja?
Topleje postaja!

Pa ne, da odhajaš,
saj sva se komaj spoznala!
In katera teta za tabo prihaja?

Seveda, Pomlad!
Pogrešal te bom, Zima,
a tudi Pomlad imam rad.

Gaja Plohl, 4. c

POMLAD

Pomladno sonce je prišlo,
zemljo obsijalo,
led se tali,
sneg kopni.

Zima se jezi,
pomlad pa veseli.
Rožice cvetijo,
ptički letijo.

Zvončki cingljajo,
trobentice trobljajo,
krokosi migljajo.
Pomlad je tu, juhuhu!

Otroci se igrajo,
zunaj skakljajo.
Vsi smo srečni,
ker je toplo
in ni več mrzlo.

Ajda Foltin, 4. b

ŠE ENA MOJA O POMLADI

Pomlad prihaja in veselo nagaja,
ptičice žvrgole in rožice cvete.
Toplo pomladno sonce prihaja,
teta zima pa odhaja.

Vsi se veselimo,
saj za pomladjo hrepenimo.
Sneg se tali in si mrzlega želi.
Končno prišla je ta pomlad,
saj je bil že skrajni čas.

A zima tudi lepa je,
takrat počnemo snežne norčije
in razne vragolije.
Vsak letni čas je lep
vsak v svoj plašč odet.

Spomladi rožice cvete,
poleti pa sonček greje me,
jeseni listje odpade,
pozimi zebe nas.
To ve vsak junak,
to ve vsak, ki ni drugemu enak.

Ajda Foltin, 4. b

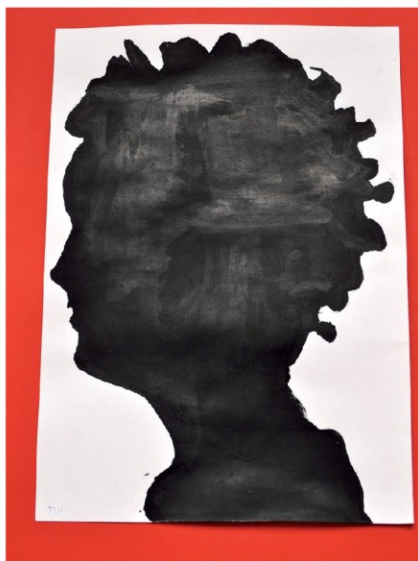
JURČEK

SOSEDOV JURČEK UKRADEL JE
BALON,
OBNAŠAL SE JE KOT PRAVI SLON –
NANJ NALAŠČ JE SKOČIL
IN BALON JE GLASNO POČIL.

SOSEDOV JURČEK NAŠEL JE SANKE,
GLEJ, GLEJ, BILE SO OD NAŠE ANKE.
ONA JE LANI POZABILA,
KAM, LE KAM JIH JE SKRILA.

SOSEDOV JURČEK ISKAL JE SVOJO
ŽOGO.
NAŠEL JO JE PRI SOSEDU,
KI TRENIRAL JE JOGO.
HITRO SE JE ŠEL Z NJO IGRAT,
ZVEČER PA UTRUJEN SPAT.

Lana Erjavec, 4. b

Timi Otorepec, 5. b

MODER PLANET

Bil je moder, lep, okrogel planet,
ki za prijazne živali, rastline
bil je svet. Neonesnažen, poln
barv in življenja, bil jim je dom.

Nova bitja so nastala,
vse uničevala, pomendrala
in v uničevanju velikanskega,
božanskega raja uživala.

Ves planet zase so hotela imeti,
veliko živali in rastlin

je moralo umreti.
Ta nespametna bitja so
rajski planet vse bolj in
bolj uničevala,
rastline in živali so se
kruti usodi vdale.

To nujno nehati se mora,
ubogemu planetu Zemlja
dogaja se najhujša mora!

Zala Veselič, 5. c

MAMICA

Ti si moja mamica,
ti si moja rožica,
rada te imam zelo,
objeti te je božansko lepo,
vedno boš moje bleščeče zlato.

Me varuješ, osrečuješ,
srečna sem, ker te imam,
polepšaš mi še tako
žalosten dan.

Veliko srečo sem imela,
da sem te dobila,
zato te nikoli ne bom izpustila.

SONČNICA

Stebila zelena,
roža rumena,
v soncu se svetiš,
vsakega presenetiš.

Rada te imam zato,
ker se svetiš
kot najlepše zlato.

Tvoji listi so kot med,
ti, lepi cvet.
Sončnica draga,
priljubljena si kot Lady Gaga.

Zala Veselič, 5. c

MAMI

Čestitam ti za dan žena,
zato ti ne bom povedala,
da sem dobila ena.
Moram ti povedati, da si lepa vsa
in da me spremljaš vse do sna.

Rada bi ti kupila konja,
da bi začutila malo vonja.
Lepa si se mi tudi zdela,
ko si bila malo bolj debela.

Verjemi, zame boš vedno junakinja
in najboljša prvakinja,

ampak to ti ni treba biti
in prosim, ne kaži mi, da moraš iti,
ker če bi odšla, bi jaz ostala osamljena.

In še enkrat ti voščim za dan žena,
draga moja mamica.
Ti si moja mami,
zato me prosim ne rani,
tako da bi odšla
in to je pesmica vsa.

Eva Zala Majcenovič, 5. c

MAMA

Draga mama, lepa mama,
želim ti lep tvoj dan,
da lepo se imela boš,
naj bo ves čaroben,
takšen, kot si si ga predstavljala!

Tvoji čari, moji čari,
so povezani na
prelepo vrtnico,
ki naju druži ...

Enej Klasinc, 5. c

Eneja Šoštarč, 7. b

CIKEL POMLADNIH PESMI

1

Sonce sije in
ptički žvrgole.
Oblački se skrivajo in
zvončki kukajo.
Trobentice trobijo ter
pesmi pojo,
vijolice pa se važijo.
Pomlad prihaja,
juhuhuhuhu,
kukavica kuka,
kukukukuku.
Ptice se vračajo
ter gnezda spletajo,
saj pomlad je tu!

Danaja Ficjan, 4. b

2

Pomlad je za mlade ljudi,
ki radi pisemca pišejo si!

Pomladi ljubiti se je lepo,
ko greš v park s punčico.

Pomlad,
pomlad, za zaljubljene ljudi,
pomlad,
pomlad, za rož'co, ki cveti ...

Pomlad,
pomlad, kako dišiš lepo,
kako oddajaš žarke toplo.

Pomlad,
pomlad, zakaj odhajaš tako hitro?

Tilen Ciglar, 5. b

3

Sonce sije,
oblak zakrije,
sneg izgine
in pomlad spet pride.

In ker zime več ni,
je veliko toplih dni,
rožica cveti
in pomlad se nam smeji!

Na drevesih ptički žvrgolijo,
da pomlad zares dobijo,
in če si še vedno mlad,
z mano deli to pomlad.

Vsaka klopca je zasedena,
ker na njej sedita dva,
ki sta zaljubljena
in se poljubljata.

Povem pa ti skrivnost,
ki pelje čez most
in ko prideš v gozd,
boš za vedno prost.

Potem pa poduhaj
kako pomlad dehti,
vse naokoli cveti.

In če prideš k meni ti,
prostosti več ni.

Kaja Biškup,
Tilen Brus,
Timotej Modrič in
Gaja Vuk, 5. b

4

Sonce rožo boža,
roža se smeji:
hi, hi, hi, hi,
hi, hi, hi, hi.

Mama, mamica moja,
mi pomaga,
da nikoli nisem sama.
To je moja mama.

Komaj je začetek
pomladi,
že je petek in
spet začetek.

Slišim ptička,
grem do
mostička, mostička.
Ptček začvka, da je pomlad.

Mrzlih dni več
nikoli ni,
zato zime
tudi ni.

Posijal je
že sonček
in iz zemlje
je pokukal zvonček.

To je še
zadnja rima,
ki le soncu kima.

Pomlad bo prišla in
upajmo, da
nikoli ne bo odšla.

Ajda Kolarič, 5. b

5

Pomlad, zdaj si prišla,
rože nam dala,
in spet boš hitro odšla.

Jo voham, jo gledam,
kako prihaja,
in si želim,
da trajala bi dlje od maja.

Za vogalom jo slišim,
kako šumi,
in rože poganja,
drevje brsti.

Aljaž Kokol in Tilen Hrepevnik, 5. b

Eva Brenčič, 4. c

6

Pomlad je tako dišeča,
da vsakogar spremlja sreča.
Pomlad bliža se
in vse veselo je.

Prihaja toplota in vročina.
Tako lepo je,
da zdi se mi,
da sanjam le.

Prebujati začnejo se vse živali
in tudi ptički mali.

Čivkanje ptičkov te zbudi,
tako se vse lepo zdi.

Ko metulji poletijo,
vse rože zadišijo.

Pomlad rad imam
in je nikomur ne dam.

Pomladno igranje je lépo,
saj je v nasprotju s kepo.

Igranje s prijatelji mi je v veselje,
čprav uničuje sosedovo zelje.

Niko Lazar, 5. b

7

Za velikimi vrati
cel svet cveti.

Za velikimi vrati
pojejo ptički.

Za velikimi vrati
sonce gori.

Za velikimi vrati
zime več ni.

Za velikimi vrati
zvončki cvetijo
in trobentice peti učijo.

Za velikimi vrati
pomlad razhaja in
cvet razvaja.

Nejc Kramberger, Melani Kamplin, Lara
Jurovič in Jure Vogrin, 5. b

SKRIVNOSTNA OSEBA

Komaj zjutraj se zbudim,
že zajtrk na posteljo dobim.

Kdo je ta oseba,
ki je padla z neba?

Če bi bila moja mama,
bi z mano ostala.

Če bi bil moj oče,
bi se mi nasmehnil sproščujoče.

Brat bi pod roko
nosil poetov svet,

sestra bi zapela
pesem Pedenjped.

Hmm...
Ta oseba bi lahko bil sosedov Jaka,
ki pod mojim oknom vsak dan me čaka.

Pa pod posteljo pogledam
in svojega junaka zagledam.

Kdo je to, vam ne povem,
znano je samo mojim očem.

Gaja Vuk, 5. b

OTROŠTVO

Ko bili smo še mali,
smo po travi skakali,
smo se več igrali
in se smejali.

V vrtec smo hodili,
se tam veselili
in se stežka poslovili.

Ko se danes spomnim
teh lepih dni,
se nasmeh na obrazu
nariše mi ...

Kaja Žgavc in Eneja Šošarič, 7. b

Gaja Plohl, 4. c

LJUBEZEN SE ZGODI

Ljubezen se zgodi spontano,
kot če ješ banano.
Zaljubljen si lahko v mesarja ali kralja,
v devico ali v vodnarja.

Pri ljubezni je težko ostati trezen,
ljubezni dan še v dežju ni brezvezen,
in če te takrat na nemilo
dobi bolezen,
poljub ti bo zdravilo.

Ko si zaljubljen, sanjaš same čudne stvari,
na primer oblake,
rdeče ustnice in roza srake ...

Ljubezen opiše veliko besed,
a najbolj jo čuti tisti, ki je od nje zadet.

Ljubezen je stvar,
ki je ne odtehta denar.
V ljubezni je izgovor za dotik,
padec čez steno slik.

Ljubezen je kot občutek, da imaš z angelom
stik,
le da je ta angel na Zemlji in je tvoj vrstnik.

Lana Frida Ajdič, 1. a

NA HITRO

Zdaj imam vsa sredstva,
da si operem glavo,
spotoma še rešim državo,
morda celo dobim stavo,
te povabim na kavo ...
... odličnjaku rečem: bravo ...

SVOBODA DUHA

Svoboda duha je, ko ti mama reče, da ima
te rada,
svoboda je, ko lepota ni več le zunanja
fasada.

Svoboda je, ko si svoboden, kot je ptič,
svoboda je, ko imaš pravico misliti na nič.

Svoboda je glasba, ki ti napolni srce,
svoboda duha je moč, ki odganja gorje.

Carina Petrič, 7. a

OB KNJIGI

Veter obrača liste, strani,
glava nad knjigo ima široko odprte oči.
Vsakdanjost, težave izginejo kakor dih,
pravljice, zgodbe zamenjajo jih.

Veter obrača liste, strani,
glava nad knjigo miži.
Pripovedkin začetek in konec sta založena
in vsebina popolnoma prenovljena.

PISAVA

Ko knjigo na lepem odprem,
v mogočen ornament pisave se zazrem.

Pogled obstane mi na modrih mislih,
ki hranijo jih mrtve črke.
Mnogo zgodb imam v čisljih
in vse hranijo mrtve črke.

A pisava pod pogledom oživi,
premnoge mi podobe v glavi budi!

ODNAŠANJE

Veter regratova semena odnaša
in tudi dneve, leta trga veter časa.
Ta leta, ti dnevi
vsebujejo seme, živo kakor rože poleti.
To bo nekoč vzklilo,
nekoga ranilo ali mu rane zacelilo.

POMPEJI

Strah me je rdečega neba,
srh me spreletava zaradi temačnih gora.

Konec na vrsti je spet,
ruši se svet ...

Zaprto sem v knjigo temno,
a pravo življenje ni samo takšno!

Aljaž Simonič, 7. a

Neli Fric, 1. b

NEKAJ BESED NA KONCU

Matija Berden Strelec, Maja Leskovar in Aleksander Satler, 4. c

*Greš na sprehod.
Mimo vetra in veter mimo tebe,
mimo zvezd, ki ostajajo zadaj in zgoraj,
mimo trgovin, ki bodo počivale do jutra,
mimo zapornic ...*

*Greš na sprehod.
Na enostavni sprehod mimo postaj,*

*ljudi, vlakov, pločnikov in belih črt sredi
cestne hitrosti –
to je sprehod po lastnem vratu:
žile v njem so čas, čas v žilah pesem.*

*Greš na sprehod –
pesem sprehaja tebe in ne ti nje.*

*Naj bo letošnje glasilo Čar besede moje navdih za mnoge sprehode in obratno – naj bodo sprehodi
navdih za branje in pisanje.*

*Za nove čarovnije z besedami se zahvaljujem vsem učencem, ki so objavili literarne in likovne
prispevke, ravnateljici Tatjani Vaupotič Zemljič za podporo in spodbujanje ustvarjalnosti na šoli,
Editi Čelofiga za likovni izbor in pomoč pri literarnem večeru, Mateju Sužniku za končno
postavitev glasila in računalniško oblikovanje, ter vsem učiteljem in učiteljicam, ki so spodbujali
učence pri nastajanju besednih in barvnih čarovnij!*

David Bedrač

Kazalo

NEKAJ BESED NA		
ZAČETKU.....	2	
MOJA SESTRICA STELA.....	3	
RADA IMAM.....	3	
SKRIVNOSTNI SLOVAR.....	3	
VILE ZA MOČ.....	6	
POČITNICE.....	6	
DEVET MOSTOV.....	6	
VOJNA.....	8	
TOVORNJAČEK.....	10	
LJUBEZEN MOJEGA.....		
ŽIVLJENJA.....	11	
PREDPASNIK.....	12	
OD STRAHOPETCA DO		
JUNAKA.....	13	
ZALJUBLJEN DO UŠES.....	15	
ČARI.....	16	
POSTALA SEM		
SMETIŠČNI MUC.....	17	
VARNA ANAKONDA.....	19	
IMELI SMO POČITNICE.....	19	
SMUČARSKI DAN.....	20	
MAČJA.....	20	
POSTAL SEM SIAMSKI		
MUC.....	20	
GOLDI.....	21	
KAKO SEM PRIŠLA NA		
SVET.....	21	
PRAVLJICA O FILOZOFU		
FIŽOLU.....	22	
ZVEZDOGLED IN SONCE.....	25	
ŽIVALI IZ GOZDA.....	24	
VESELA DRUŠČINA NA		
POTOVANJU OKROG		
SVETA.....	25	
VILA 1.....	26	
VILA 2.....	27	
VILA 3.....	27	
VILA 4.....	28	
VILA 5.....	28	
MOJE SREČANJE Z VILO.....	29	
IGRA Z VILAMI.....	29	
IGRALA SEM SE Z VILAMI.....	30	
NOVICA: VESOLJEC PRI		
NAS.....	30	
REKLAMA: KREMA		
IZPADANJE LAS.....	31	
NOVICA: IZGUBLJENO		
JAJCE VELIKEGA ZMAJA.....	31	
ČAROBNA RADIRKA.....	32	
ČIRIBIRI IN IŠI.....	32	
ČAROVNICA.....	33	
ČAROBNI RAJ.....	33	
ADIJO, TETA ZIMA.....	34	
POMLAD.....	34	
ŠE ENA MOJA O POMLADI.....	34	
JURČEK.....	35	
MODER PLANET.....	35	
MAMICA.....	36	
SONČNICA.....	36	
MAMI.....	36	
MAMA.....	37	
CIKEL POMLADNIH PESMI.....	37	
SKRIVNOSTNA OSEBA.....	40	
OTROŠTVO.....	40	
LJUBEZEN SE ZGODI.....	41	
NA HITRO.....	41	
SVOBODA DUHA.....	41	
OB KNJIGI.....	42	
PISAVA.....	42	
ODNAŠANJE.....	42	
POMPEJI.....	42	
NEKAJ BESED NA KONCU.....	43	

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Jan Jožić, 4. a

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik
Naklada: 200 izvodov
April 2015

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ
Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2015